

Министър и просяк

На Васил Цанов

Доскоро ний бяхме почти непознати,
макар и родени в една махала.
Виновник за туй бе , донейде, животът ...
и нашата твърде различна съдба.

И ето, че днеска сме вече познати ...
министър и просяк ...приятно звучи,
но просяк аз станах, защото заплатих
за чуждите грешки със свойте очи.

А после за мене „забравиха“ всички ...
и станах излишен, без дом и пари.
Започнах да хлопам и моля за помощ,
по тежките, плътно закрити врати.

Съчувствие много и помощ нищожна,
до днеска намерих зад тези врати,
но само съчувствие нищо не прави ...
а времето бърза, неспирно лети.

Аз вярвам във Вашите думи за помощ
и виждам, че правите много дори,
но само от Вас не зависи съдбата
на моите гаснещи бавно очи.

Ще срещна ли друг самарянин, не зная,
и мисля, че никой не знае това,
но зная, че малко са тез, що превръщат
красивите думи в красиви дела.

За Вас ще си спомням до своя дъх сетен,
а вярвам, и други ще сторят това,
защото Вий бяхте Човек не на думи,
а на големи, достойни дела.

И като всеки друг просяк, нямам аз нищо,
затуй Ви дарявам за спомен това,
което написа под такт на сърцето
днес моята просеща помощ ръка.

01.07.1975 г.